

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที ๘ เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๒๒ มูลค่าข่าว ๒๕๖,๗๓๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

บทเรียนชีวิต จาก...ที่ 26 ของห้อง...สู่...ที่ 1 ประเทศไทย

รวยด้วยรัก...รวยด้วยทุน
มนตรี ศรีไพศาล

ในบรรยากาศที่เรากำลังปิดเทอม และ สังคมกำลังเป็นห่วงเรื่องการศึกษานักเรียนไทย ผมมีแรงบันดาลใจอยากแบ่งปันบทเรียนชีวิตที่ผมได้รับ จากการศึกษาในช่วงชั้นมัธยมต้น และ ปลาย และการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพื่อจะเป็นประโยชน์สำหรับน้อง ม.4 - ม.5 (รวมถึง ม.6 บางส่วน แต่อาจจะใช้เวลาเตรียมเหลือไม่มากนัก) ซึ่งจะในอนาคตของประเทศต่อไป

สมัยที่ผมเป็น ค.ช.มนตรี ศรีไพศาล เรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนเมยอิจ ตั้งแต่ ป. 1 ถึง ป. 4 ผมมีการเรียนที่ดีขึ้นเป็นลำดับ ตอน ป. 4 มีการสอบ 6 ครั้ง ผมสอบได้ที่ 2 ตลอด ตลอดทั้งปี จึงโชคดีได้คะแนนเฉลี่ยที่ 1 ของห้อง

บรรดาเด็กๆเมยอิจในยุคนั้น เมื่อจบ ป. 4 ก็จะต้องหาทางศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา โดยโรงเรียนที่เด็กเมยอิจยุคนั้นนิยมที่สุด คือโรงเรียน สาธิต มศว ปทุมวัน ผมก็ไปสอบด้วย และสามารถเป็น 1 ในเพียง 4 คนที่สอบเข้าได้สำเร็จ

ผมจึงถือว่า เป็นโรงเรียนของเด็กนักเรียนเรียนดีของหลายๆโรงเรียนมารวมกัน (เพื่อนต่างๆในรุ่นได้แก่ คุณ กรณ์ จาติกวณิช รมว. คลัง คุณเปรี๊ญชุต ปานประดับ อติตนาภสวไทย คุณ โอวาท พรหมรัตนพงศ์ พิธีกรชื่อดัง) ผมจึงสอบได้อันดับที่ 26 ของห้อง นับเป็นอันดับการสอบที่ค่อนข้างต่ำทีเดียว (แม้เพื่อนๆประมาณครึ่งห้อง)

ชีวิตผมเริ่มเห็นพระพรตั้งแต่ชั้น ป. 6 ทำให้ผมพบกับความรักในหลายๆเรื่อง ที่ช่วยทำให้ผมเป็นเด็กที่มีความสุขในทุกสถานการณ์ ตั้งแต่เด็กๆ เสียงหัวเราะของผมเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่เพื่อนๆที่บอกว่า "หัวเราะอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก" จะยากที่มันจะ เป็นคนมีความสุขเสมอ

นอกจากเป็นเด็กที่มีความสุขแล้ว ยังรักที่จะพัฒนาตัว ให้เป็นไปตามพระคำมัวร์ที่เราใช้ชีวิตที่สูงขึ้นทางเดียว ทำให้ผมสามารถเรียนดีขึ้นเรื่อยๆเป็นลำดับ

จนเมื่อผมเรียนอยู่กลางปีชั้น ม.ศ. 3 เห็นพี่ชาย (ดร. สมจินต์ ศรีไพศาล) ซึ่งเรียนอยู่กลางปีชั้น ม.ศ. 4 ได้คิดอยากสอบเทียบเพื่อกระโดดข้ามชั้น และเตรียมตัวสอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ และในที่สุดที่สมจินต์ก็ทำได้สำเร็จ และเป็นแบบอย่างสำหรับน้องๆทุกคน

ผมเริ่มอ่านหนังสือมัธยมปลายตั้งแต่ปลายปี ม.ศ. 3 ใช้เวลา 1 ปีครึ่ง เพื่อสอบเทียบข้ามชั้น และพยายามมุ่งให้ได้ที่ 1 ของประเทศไทย คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ

ผมได้ไปลองสอบข้อสอบทดลองสอบของคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาฯ ผมสอบได้ที่ 20

ต่อมาผมไปสอบแข่งขันคณิตศาสตร์ (ซึ่งเป็นวิชาที่ผมถนัดที่สุด) ของสมาคมคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทย ผมสอบได้เพียงที่ 5 แต่ผมก็พยายามจะสู้ต่อไป

ผมจึงได้ไปสอบข้อสอบทดลองสอบของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นการสอบ 2 วิชาที่ผมถนัดที่สุด คือคณิตศาสตร์ กับ ฟิสิกส์ ผมสอบได้ที่ 2

เมื่อทราบผล ผมกลับบ้านด้วยความยินดี ด้วยเชื่อว่า เป้าหมายให้ได้ที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ น่าจะใกล้เคียง เพราะปกติที่ 1 ประเทศไทย มักจะไปเอาที่ 1 คณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ เรียกว่า "สู้หลบเป็นปีก รู่หลักจึงมีสิทธิ์ได้ที่ 1" (ฮา)

ปรากฏว่า พี่ชายของผม (ดร. สมจินต์ ศรีไพศาล) บอกท้าวร้ายกับผมว่า คนที่สอบได้ที่ 1 ที่ขณะผมนั้น เขาเป็นเพื่อนโรงเรียนสวน

กุหลาบฯ เขาไม่ต้องการได้ที่ 1 แพทย์ฯ เขาต้องการได้ที่ 1 วิชาฯ !!

ผมก็ได้แต่พยายามต่อ อธิษฐานขอพระเจ้า ขอทรงประทานกำลังสติปัญญา ให้สามารถสอบได้ดี ในที่สุดก็ไปสอบ

1 วันก่อนการประกาศผลสอบอย่างเป็นทางการ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ได้โทร.มาหาผมที่บ้าน และแจ้งข่าวว่า ผมสอบได้ที่ 1 ประเทศไทย จึงขออนุญาตสัมภาษณ์ผมและพ่อแม่

พ่อผมหัวเราะดีใจ "ฮา ฮา ฮา ฮา" เพื่อนบ้านที่ขายกล้วยเดี่ยวและขายน้ำอัดลมหน้าบ้าน เมื่อทราบข่าว พ่อเห็นผมกลับบ้านก็ตะโกนร้อง "จอทวงนไล่เหลียว จอทวงนไล่เหลียว" (ไล่เหลียว แปลว่า มาแล้ว)

นับเป็นช่วงเวลาแห่งความทรงจำจาก "พระพรแรก" ที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตจริงๆ

นอกจากนั้น หลังจากที่จบและเริ่มทำงานไปแล้ว 1 ปี ผมก็ได้ไปสอบเข้า MBA มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในวันปรุมนิเทศ ศาสตราจารย์ ดร.สิงเวียน อินทรวิชัย (ปรมาจารย์ตลาดหุ้น ซึ่งเป็นที่เคารพรักโดยชาวตลาดหุ้น) ได้ประกาศว่า ผมเป็นผู้ที่สอบได้ที่ 1 คือสอบได้ 465 คะแนน ก็นับเป็นพระพรด้านการเรียนที่สำคัญอีกครั้งในชีวิต

ซึ่งเมื่อย้อนกลับไปคิดดู ก็เกิดจากการทุ่มเทในการเรียนตั้งแต่วัยพื้นฐานสมัยประถมฯและมัธยมฯนั่นเอง ซึ่งเป็นพระพรที่มาจากความรักหลายๆด้าน ได้แก่

1. รักความฝัน : เราแต่ละคนย่อมมีฝันของตัวเอง ผมเองฝันที่จะก้าวหน้า ฝันที่จะบินสูง ใช้เวลาพัฒนาการเรียนอย่างต่อเนื่องในเวลา 6 ปี ตั้งแต่ที่ผมสอบได้ที่ 26 ของห้อง จนสามารถได้ที่ 1 ประเทศไทยได้ในที่สุด "ฝันให้ไกล ไปให้ถึง" เป็นบทเรียนที่มีความหมายสำคัญจริงๆ

2. รักเรียนมัน : การเรียนสนุกไม่น้อยกว่าเล่นเกม เล่นเกมก็ไม่ต่างกับการเรียน ทุกเกมมีโจทย์ยากให้ฝ่าฟัน เกมที่ง่ายไปก็ไม่สนุก เกมที่เป็นโจทย์ขึ้นเดี๋ยวจบก็ไม่สนุก ต้องมีหลายขั้น ต้องท้าทายให้เรียนรู้และฝ่าผ่านไปให้ได้ และมีหลายขั้นให้เล่นยากขึ้นๆให้สนุก บทเรียนก็เหมือนกัน บทพื้นฐานก็มักจะยาก จนถึงเวลาเข้าใจ เมื่อเข้าใจดี บทต่อไปก็ง่ายขึ้น ผมเองตั้งแต่เด็กไม่ใช่อัจฉริยะ บทเรียนใหม่ๆหลายวิชาเป็นเรื่องยากสำหรับผม

หลายครั้งอ่าน 2-3 ครั้งยังไม่เข้าใจ ผมก็จะอ่านครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 และบางครั้ง แทบจะต้องอ่านถึง 10 ครั้ง แต่เมื่อเราสามารถเข้าใจช่วงพื้นฐานของแต่ละบทนั้นๆได้ เรามักจะเริ่มสามารถสนุกกับส่วนต่อไปได้ บทไหน เริ่มมีอาการเล่นเกมที่ผ่านแต่ละขั้นสูงๆขึ้นไป

3. รักเรียนด้วยกัน : ในชั้นเรียนประถมฯปลาย หรือมัธยม ผมมีเพื่อนๆหลายกลุ่มที่เรามักจะอ่านหนังสือด้วยกัน แต่ละคนอ่านบทหรือวิชาที่ตัวเองชอบ แล้วมาผลัดกันติว ยิ่งในระดับมหาวิทยาลัยทั้งปริญญาตรี และ ปริญญาโท ก็ยิ่งต้องเรียนด้วยกันเป็นกลุ่ม แทบจะเรียกว่า เรียนเดี่ยวๆก็คงเป็นไปไม่ได้

การเรียนด้วยกันทำให้เราได้ความรู้ได้เร็วเพราะได้รับฟังส่วนที่สรุปให้กัน แน่นยำเพราะจะมีการแลกเปลี่ยนความเห็นและความเข้าใจต่อกัน รักกันมาก เพราะไม่เพียงเป็นเพื่อนที่สนุกกัน แต่ยังเป็นเพื่อนที่ได้สร้างคุณค่าให้แก่กันและกัน ได้ช่วยเหลือกันและกันด้วย

4. รักเรียนทุกวัน :
... ความรู้สึกที่ "สนุกเสมอทุกครั้งที่ได้เรียนรู้อะไรเพิ่มขึ้น"
.... ตระหนักตัวว่า "ในโลกนี้ยังมีอะไรอีกมากมายให้เรียนรู้อยู่ทุกวันทุกเวลา"

เป็นความรู้สึกที่สนุกดีที่เห็น และมีคุณค่ายิ่งต่อชีวิต และติดตัวมาได้จนปัจจุบัน

หวังว่าเป็นประโยชน์ และขอเป็นกำลังใจให้เยาวชนไทยทุกคน และผู้ปกครองเพื่อช่วยกันสร้างเยาวชนไทยให้เข้มแข็ง พร้อมเป็นผู้ใหญ่ที่แข็งแกร่งต่อไปในอนาคตครับ ■

มนตรี ศรีไพศาล (montree4life@yahoo.com)

[@montrees](http://www.oknation.net/blog/richwithlove)

